

Arrest

nr. 54 520 van 18 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 augustus 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meerbepaald uit het district Nyagchuka in de prefectuur Kandze, Sichuan provincie. U verklaarde dat de Chinese overheid in maart 2008 een vergadering in uw dorp belegde waarbij werd gevraagd een document te ondertekenen ter ondersteuning van de Chinese overheid en tegen de aanhangers van de Dalai Lama. U, evenals enkele andere dorpeelingen, weigerde te tekenen. U zou die dag de vergadering hebben verlaten. Nadat uw dorps hoofd de Chinese overheid beloofde dat u voor oktober 2009 de nodige documenten toch zou ondertekenen, keerde u terug naar uw dorp. U wilde echter niet meer onder de Chinese regels

leven en besloot het land te verlaten. U kon een smokkelaar regelen en op 14 juli 2009 verliet u uw dorp. U reisde naar Chengdu vanwaar u op 2 augustus 2009 via Bejing naar Europa reisde met een vals paspoort. U reisde via een onbekend Europees land en vroeg op 3 augustus 2009 asiel aan bij de Belgische overheid. U legde ter staving van uw asielaanvraag een identiteitskaart neer, evenals twee foto's.

B. Motivering

Ten eerste stelt het CGVS vast dat uw verklaringen niet in overeenstemming zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map). Uit die informatie blijkt dat u in de Volksrepubliek China over een eigen paspoort beschikte, in tegenstelling tot wat u zelf verklaarde (zie gehoorverslag CGVS p.6). U verklaarde nooit over een eigen paspoort te hebben beschikt. U verklaarde dat u met een vals paspoort reisde op een andere naam, zij het met uw eigen foto (zie gehoorverslag CGVS p.8). Echter, uit de informatie waarnaar hierboven al is verwezen, blijkt dat u, op basis van uw eigen paspoort, een visum voor Polen is uitgegeven (zie blauwe map). Aldus bestaat het vermoeden dat u legaal en met uw eigen paspoort en een Pools visum naar Europa reisde alvorens in België asiel aan te vragen. Dit vermoeden wordt bevestigd door het gegeven dat u bij uw aankomst in België dadelijk uw identiteitskaart kon voorleggen (zie administratieve dossier en gehoorverslag CGVS p.10). Dat u uw identiteitskaart in uw sokken stak op weg naar Europa is, gezien de huidige strenge en individuele controles op de internationale luchthavens, weinig overtuigend indien u met een vals paspoort op een andere naam zou hebben gereisd. Het feit dat u het hebben van een eigen Chinees paspoort en een Pools visum hebt verzwegen, wijst erop dat u op intentionele manier hebt getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Immers, het afleggen van correcte verklaringen aangaande het al dan niet bezitten van een eigen paspoort, alsook de omstandigheden van de vlucht uit het land van herkomst zijn elementen die cruciaal zijn voor een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Door het verzwijgen van dergelijke pertinente gegevens wordt de oprechtheid van uw asielaanvraag en uw algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnd.

Ten tweede doet bovenstaande vaststelling afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde dat u in maart 2008 problemen kende met de Chinese overheid, maar ondanks dat werd u door diezelfde overheid nadien nog een identiteitskaart en een paspoort uitgegeven. Immers blijkt uw identiteitskaart te zijn uitgegeven op 5 juni 2008 en uw paspoort op 26 augustus 2008. Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging bij uw vertrek uit de Volksrepubliek China ondermijnd.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u door het niet voorleggen van uw persoonlijke, legaal paspoort de Belgische asielinstanties niet in staat stelt om uw werkelijke reisroute en –wijze te achterhalen én om na te gaan of u sinds u het paspoort werd uitgereikt al dan niet het land in en uit reisde. Omdat u op deze manier niet duidelijk maakt onder welke omstandigheden u gedurende bijna anderhalf jaar voor uw vertrek in de Volksrepubliek China hebt verbleven én onder welke omstandigheden u het land verliet, maakt u het de Belgische asielinstanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op uw werkelijke leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming en op het feit of u bij een eventuele terugkeer naar uw land een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming meent te moeten koesteren. Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

U bent in het bezit van een originele identiteitskaart en twee foto's van uzelf in Tibet. Deze documenten, die uw persoonsgegevens aantonen de welke hier niet ter discussie staan, vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. U bent niet in het bezit van enig begin van bewijs betreffende de door u voorgehouden asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw

onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enige middel beroept verzoeker zich op *“de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn originele identiteitskaart voor maar loog initieel over zijn paspoort. Verzoeker ontkende het bezit van een authentiek paspoort terwijl uit informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker een eigen paspoort had met een Pools Schengenvisum. Hij geeft pas in het verzoekschrift toe legaal en met een eigen paspoort China te hebben verlaten en nadat hij geconfronteerd wordt met de informatie in de bestreden beslissing. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt. Achteraf ongunstig gebleken inschattingen kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken te meer nu hij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS uitdrukkelijk gewezen werd op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Derhalve kan verzoeker evenmin zijn leugenachtige verklaringen vergoelijken door te wijzen op zijn *“enorme vrees om terug te keren naar Tibet”* en het feit *“dat hij in een voor hem vreemd land is en niet het volledige vertrouwen had in de mensen die hem ondervraagd hebben”*. Verweerder stelt terecht dat verzoekers asielaanvraag in België op zich al een uiting van vertrouwen is in de Belgische autoriteiten, te meer nu verzoeker naliet zowel in Nederland als in Polen internationale bescherming te vragen, en dat *“De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 33.611 van 30 oktober 2009)”*.

3.2. Verzoeker stelt vervolging te vrezen door de Chinese autoriteiten omwille van zijn weigering om tijdens een dorpsvergadering een brief te onderschrijven waardoor hij zich van de Dalai Lama zou afkeren.

3.2.1. Verzoeker stelt dat tijdens dorpsbijeenkomsten gevraagd wordt schriftelijk te bevestigen de Dalai Lama af te vallen maar toont het gebruik van dergelijke praktijken niet aan noch maakt hij aannemelijk dat dit tot systematische vervolging zou leiden. Verzoeker maakt geen melding dat hij of zijn familie ooit persoonlijke problemen hebben gekend met de Chinese overheid. Het feit dat verzoeker in juli 2009 dus na zijn voorgehouden problemen met de Chinese overheid, zonder enig probleem naar de Poolse ambassade in Peking reisde, een Schengenvisum verkreeg en hij daarenboven op legale wijze China verliet, kunnen dan ook niet verbazen en bezwaarlijk wijzen op een vervolging. De verwijzing naar een tekst van de UNHCR die stelt dat het bezit van een internationaal paspoort niet altijd betekent dat de bezitter niet wordt vervolgd door zijn autoriteiten is dan ook in casu irrelevant. Daarbij blijkt uit objectieve informatie die door verweerder aan zijn nota werd toegevoegd overigens dat uitreisdocumenten afgenomen worden van dan wel geweigerd worden aan personen die verdacht worden van separatistische sympathieën. Volledigheidshalve merkt de Raad ter zake op dat de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 16 december 2009, nr. 5138). Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook thans ongestaafde beweringen voorhoudt over het verkrijgen van zijn reisdocumenten wanneer hij betoogt *“zeer veel geld heeft moeten betalen om zijn documenten in orde te krijgen”*. Deze beweringen kunnen bezwaarlijk zijn volgehouden leugenachtige verklaringen over zijn paspoort, visum en reisweg toelichten noch de bewering in het verzoekschrift op aanraden van de *“passeur”* te hebben gehandeld nu verzoeker legaal reisde en hij geen passeur nodig had. Verzoekers verklaringen komen bedrieglijk en doordacht voor.

3.3. Met betrekking tot verzoekers stelling dat *“de huidige situatie in Tibet catastrofaal is op het gebied van de schendingen van mensenrechten”* en *“Dat het ambtsbericht Nederland van juni 2010 melding maakt in voormeld citaat van het feit dat de controles en aanwezigheid van troepen in Sichuan, de regio waar verzoeker van afkomstig is, tot op heden de regel zijn”* en zijn verwijzingen naar algemene mensenrechtenrapporten en artikelen dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd te meer nu verzoeker niet toelicht of hij in de autonome Tibetaanse regio woont dan wel in het Chinese deel van Sichuan. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Voorts maken de voorgelegde foto's uit China op zich niet aannemelijk dat verzoeker persoonlijk gevisieerd wordt door de Chinese autoriteiten omwille van zijn weigering om op vraag van de Chinese autoriteiten de Dalai Lama af te vallen, noch zijn daaropvolgende problemen. De kopie van een foto van verzoeker tijdens een lezing van de Dalai Lama aan de universiteit van Warschau toont louter verzoekers aanwezigheid aan tijdens een toespraak van de Dalai Lama in Polen, maar geenszins zijn beweerde audiëntie, noch de daaruit afgeleide hypothese van de bekendheid hiervan bij de Chinese autoriteiten, te meer nu verzoeker geenszins een gegronde vrees voor vervolging door de Chinese autoriteiten aannemelijk maakt en evenmin in de negatieve aandacht stond omwille van een (vermeende) politieke of religieuze overtuiging.

3.4. Wat betreft de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aangaande *“de situatie voor Tibetanen in Tibet”*, merkt verweerder terecht op dat deze geen bindende precedentwaarde heeft, te meer nu niet uit verzoekers verklaringen, noch uit zijn neergelegde documenten blijkt dat verzoeker geboren dan wel woonachtig was in Tibet.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en *“vreest slachtoffer te worden van folteringen en/of andere handelingen die onmenselijk of een onredelijke bestraffing zijn”*.

4.2. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Het volstaat aldus niet te verwijzen naar algemene rapporten en

artikelen om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar China een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet uit het administratief dossier, noch uit verzoekers verklaringen dat de situatie in Tibet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK